

[Egon Jensen.]

Som lovforslaget er udformet, er der ikke tale om en sigtelse mod skatteyderen, men om en stikprøve, som alle kan komme ud for. Det er klart, at gennemgang af regnskaber på stedet kun vil ske, efter at man har overvejet det rimelige heri, og det vil kun være ligningsinspektoratet, amtsligningsinspektørerne og skatterådene i København og Frederiksberg skattedirektorer, der kan træffe bestemmelse om uanmeldt eftersyn.

Hvor en skatteyder nægter adgang til sit regnskab, må skattemyndighederne anmode om politiets bistand, og ministeren har under udvalgsarbejdet — det er også kommet til udtryk i betænkningen — givet tilsagn om, at der i disse formentlig ganske få tilfælde vil blive indhentet en retskendelse. Normalt vil besøg på stedet jo ske efter aftale med skatteyderen, men uanmeldt besøg skal kunne foretages. Der er ikke tale om klapjagt på nogen del af skatteyderne i så henseende.

Medens der ved første behandling var ret stor enighed om de foreslåede ændringer, er der ved en omformulering af nr. 4 og 5 skabt enighed i udvalget; men det skal slås fast, at de muligheder, som finansministeren ønskede, også gives trods den nye formulering. Man ændrer ordet „skatteansættelsen“ til „skatteligningen“ og erstatter ordene „når der ved hans skatteansættelse er fremkommet forhold, som giver rimelig grund dertil“ med det kortere udtryk „når der er rimelig grund dertil“, og dermed har skattemyndighederne fået hjemmel til at foretage eftersyn på stedet og eventuelt foretage krydsrevision mellem de forskellige erhvervsdrivende. Dette er vi tilfreds med, og vi kan anbefale ændringsforslagene nr. 1 og nr. 2 samt nr. 3, som fastslår, at loven træder i kraft den 15. juni 1967. Der sker altså ingen realitetsændring i forhold til finansministerens oprindelige lovforslag, men det tydeliggøres, at der skal være rimelighed i lovens praktisering. Det har vi nu for øvrigt altid ment, og vi kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Finn Poulsen: Ved lovforslagets første behandling gav vi, som naturligt var, udtryk for, at en fornuftig kontrollov skulle vi have. Den kontrollov, vi lever under, blev gennem-

ført i 1946 af en venstregering, og de ændringer, der senere er sket, efter som praksis har vist det nødvendigt, er jo gennemført i enighed i dette ting, så der kan ikke rejses nogen som helst diskussion om, hvorvidt den ene eller den anden politiske repræsentant er mere eller mindre interesseret i en fornuftig og effektiv kontrol. Det er en selvfølge, at ingen kan tolerere skatteunddragelser, og at vi må have en effektiv kontrol.

Men det er klart, at efterhånden som dette at unddrage sig skat kriminaliseres mere og mere — og det kan jo være rigtigt — og efterhånden som det får alvorligere og alvorligere konsekvenser for den, det går ud over — og for den, som det muligvis uskyldigt kan gå ud over — stiger også trangen til en rimelig beskyttelse og kravene om en klar affattelse af den lovgivning, som borgerne skal indstille sig på at efterleve.

Det var disse ting, der lå bagved, da jeg ved første behandling gjorde opmærksom på, at lovforslaget, som det forelå, ikke var tilfredsstillende. Vi har ikke på noget tidspunkt taget afstand fra at lovfæste krydsrevisionerne, men jeg gjorde opmærksom på, at navnlig ændringerne under nr. 4, 5 og 6 trængte til nærmere behandling i udvalget, idet man her foreslog, at undersøgelse på stedet ikke mere som forudsætning skulle have, at der var rimelig årsag dertil. At forlade dette ret beskedne krav var så meget mere betænkeligt, som lovfæstelsen af krydsrevisionerne jo betyder, at undersøgelse på stedet også kan finde sted hos andre end den, hvis selvangivelse er til prøve, er til kontrol, nemlig hos forretningsforbindelser, ja, hos enhver erhvervsdrivende. Det var helt naturligt, at vi måtte stille krav om, at rimelighedskriteriet blev opretholdt, og det var altså endnu mere naturligt, fordi man gik over til en udvidet krydsrevision.

Dette har ministeren imødekommet. Det var først tænkt imødekommet gennem en udtalelse i betænkningen. Vi har gjort gældende — og det glæder mig, at man har bøjet sig derfor — at det er en uskik at lovgive på en sådan måde, at folk skal kende både lovtæksten og betænkningen. Hvad der skrives i betænkningen med lovskrift, bør også fremgå af lovtæksten, og det fremgår altså nu af lovtæksten, at der skal være rimelig grund til at foretage uanmeldt efter-